

عنوان مقاله:

نقش بیوتکنولوژی در توسعه پایدار

محل انتشار:

همایش منطقه ای غذا و بیوتکنولوژی (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

سیدمحمدعلی کارگر - عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرمانشاه

خلاصه مقاله:

به طور کلی توسعه پایدار به عنوان سیستم تلفیق کننده اهداف اجتماعی، اقتصادی و زیست محیطی برای حداکثرسازی رفاه انسان فعلی بدون آسیب به توانایی نسلهای آینده می باشد. اولین تحول نگرشی در این خصوص در اواخر دهه 1960 میلادی رخ داد و ویژگی آن بحث درباره کیفیت محیط زیست در برابر رشد اقتصادی ب ود. در سال 1992 کشورهای جهان شالوده برنامه توسعه پایدار را که به دستور کار 21 معروف است، بنا نهادند که سندی برای ایجاد محیط زیست سالم، اقتصاد پویا و رسیدن به رفاه مردم کره زمین محسوب می شود. مهمترین دغدغه های کارشناسان در رابطه با توسعه پایدار شامل: الف- خطر رسیدن به آستانه های بحرانی در حوزههای مختلف ب- افزایش جمعیت و مصرف منابع ج- فق ر د- تهی شدن منابع ه- آلودگی محیط، می باشد. در کاربرد فناوری های نوین سه نکته حائز اهمیت است: 1- پایداری منابع تجدید پذیر 2- حداقل شدن مصرف منابع تجدید ناپذیر 3- استفاده عاقلانه از منابع. مهمترین کاربردهای بیوتکنولوژی در حفاظت از محیط زیست و رسیدن به توسعه پا یدار شامل: حفظ تنوع زیستی و بقا گیاهان با استفاده از بانک ژن، جلوگیری از ف رسایش خاک با تولید و اصلاح نژاد گیاهان مرتعی، تولید کودهای بیولوژیک و کاهش مصرف کود های شیمیایی، بررسی تنوع ژنتیکی ارقام و ژنوتیپ ها در جهت ردیابی ژنهای مفید، کاهش مصرف سموم شیمیایی، اصلاح گیاهان از طریق انتقال ژن و مهندسی ژنتیک، قابل کشت نمودن مناطق خشک؛ گرم و شور، افزایش راندمان تولید گیاهان از طریق اصلاح ژنتیکی، ایجاد تنوع زیستی در جهت بهبود سلکسیون، توسعه روشهای تولید انرژی از جمله بیوگاز و کاهش مصرف سوختهای فسیلی، می باشند. سرمایه گذاری در زمینه تحقیقات در مباحث بیوتکنولوژی، تربیت نیروی متخصص، تجهیز آزمایشگاهها، همکاری متقابل سازمانها در تعیین سیاست های کلی، نیاز سنجی از بخش های صنعتی از مهمترین راهکارها در بهبود نقش بیوتکنولوژی در توسعه پایدار هستند.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، محیط زیست، بیوتکنولوژی، تنوع زیستی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/118893>

